

mig mine Piller og giv mig lidt at drikke. Jeg er tørstig.«

»Har Herren ikke sovet?«

»Jo — lidt. Se efter, hvordan Vejret er.«

Barbara trak et af Gardinerne op, tørrede Duggen af en Rude og saae ud i den blaa Nat.

»Vinden er i Sønder,« sagde hun.

»Ja, jeg syntes det nok. Jeg kunde ogsaa høre Nat-Ekspressen før. Vi skal have mere Regn.«

Barbara tussede hen til et Bord ved Væggen, hvor hun gav sig til at blande ham en Drik af frisk Hyldebærsaft. Lyset stod foran hende paa Bordet, saa næsten hele Stuen nu fyldtes af hendes Skygge. Torben havde rejst sig paa Albuen, og mens han betragtede hende, faldt han i Tanker. Det var saa besynderligt at tænke paa, at ogsaa hun snart skulde være bare et Minde for ham. I tusinde Nætter var hun dukket op af Mørket derhenne og havde puslet omkring ham som et venligt gammelt Husspøgelse. Hun havde ogsaa undertiden siddet her ved hans Seng og forkortet ham Tiden med sine enfoldige Fortællinger om de Mennesker, hun havde lært at kende i sin lange Vaagekonetid; og det forekom ham ofte, at hun trods sine Dages tilsyneladende Ensformighed havde oplevet mere end de fleste og trods sin Indskrænkethed var bleven klogere paa Livet end nogen Anden, han havde kendt. Men det